

BAANTJER

De Cock en de dode diva

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
de dode diva**

door Peter Römer

De Fontein

Eerste druk februari 2015

Copyright © 2015 Peter Römer

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer
Vormgeving omslag en binnenwerk: Hans Gordijn, Baarn

Omslagfoto © Frank Greiner

Foto Peter Römer © Jurriaan Hoefsmit

ISBN 978 90 261 3704 4

ISBN e-book 978 90 261 3705 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ondanks het vroege uur stapte rechercheur De Cock goedge-
mutst het politiebureau aan de Warmoesstraat binnen, de plek
waar hij een groot deel van zijn werkende leven had doorge-
bracht. Achter de balie keek wachtcommandant Jan Kusters hem
over zijn halve brillette schattend aan.

‘Heb je d’r een beetje zin in?’

De Cock keek hem verbaasd aan. ‘Waarin?’

De wachtcommandant spreidde zijn handen. ‘Deze dag.’

‘Waarom niet?’

Kusters grijnsde. ‘Omdat Buitendam mij heeft verzocht om
jou bij binnenkomst te melden dat hij je direct wil spreken.’

De Cock was liever in alle rust onder het genot van een kopje
koffie met zijn werk begonnen, maar hij hield zich groot. ‘Zo! En
waarover dan wel?’

Kusters nam het brillette van zijn neus en begon ijverig de gla-
zen te poetsen. ‘Geen idee, maar hij was nogal opgewonden.’

Toen liet de grijze rechercheur zijn vrolijke houding varen. Hij
liet zijn schouders zakken en sjokte moedeloos naar de stenen
trap. ‘En de dag moet nog beginnen!’ mompelde hij.

‘Mijn dienst zit er anders bijna op!’ riep de wachtcommandant
hem nog pesterig na. De Cock besloot hem de lol van een reactie
te onthouden.

Commissaris Buitendam zat rechtop achter zijn bureau en keek
De Cock dankbaar aan. ‘Fijn dat je meteen gekomen bent.’

De Cock gaf hem een minzaam knikje.

Buitendam wees uitnodigend op de stoel naast zijn bureau. De Cock wilde de uitnodiging om te gaan zitten het liefst aan zich voorbij laten gaan, maar iets in de houding van de commissaris deed hem besluiten om toch maar plaats te nemen.

Buitendam vouwde zijn handen en haalde diep adem. 'Lou is overleden,' sprak hij plechtig.

De Cock trok een wenkbrauw op en wachtte geduldig nadere berichten af.

'Dat zal jou wellicht niet zo veel zeggen, maar Lou Montaigne was in de jaren zestig een grote ster, van wereldklasse mag ik gerust zeggen.'

De Cock pijnigde zijn hersens, maar de naam zei hem niets.

Buitendam keek hem zijdelings aan. 'De diva van de Hollandse Revue.'

De Cock veinsde herkenning. 'Ah, ja, nu u het zegt.' De Hollandse Revue kende hij natuurlijk wel, maar hij had zich er nooit erg voor geïnteresseerd.

'Daarna nog een grote carrière gehad in Duitsland,' sprak de commissaris bewonderend terwijl hij glazig voor zich uit keek.

De Cock knikte en probeerde het gesprek wat te bespoedigen. 'Maar nu dus dood, naar ik begrijp.'

De commissaris keek verstoord op. 'Vanmorgen dood aangetroffen, onder aan de trap in haar huis aan de Van Eeghenstraat.'

'Zo!' was de verbaasde reactie van De Cock.

De commissaris begreep waar hij op doelde. 'Ja, Lou woonde op stand. Na haar carrière is ze een tijd getrouwd geweest met een rijke aannemer. Tot die ervandoor ging met een jonger exemplaar,' voegde hij er bitter aan toe. 'Maar daar heeft hij een flinke prijs voor moeten betalen, dat wel.'

De Cock glimlachte begrijpend. 'Boontje komt om zijn loontje. Maar goed, mevrouw werd onder aan haar trap gevonden.'

'Dood, ja. Maar nu belde net haar huisarts dat hij geen overlijdensverklaring af wil geven, omdat hij de zaak niet helemaal vertrouwt.'

De Cock trok aan zijn oorlel. ‘Zei hij ook waarom?’

‘Niet tegen mij. Dus wil ik jou vragen even discreet poolshoogte te nemen.’

De Cock liet zijn oorlel los en draaide zich naar zijn commissaris. ‘Waarom ik? Dit lijkt me eerder een zaak voor de Lijnbaansgracht.’

Er gleed een pijnlijke trek over het gezicht van de commissaris. ‘Het is enigszins een... eh, privékwestie. De dokter en ik kennen elkaar nog uit...’ hier aarzelde hij, ‘nou ja, uit die tijd.’

‘Uit welke tijd?’ hield De Cock aan.

Commissaris Buitendam liet zijn ellebogen op zijn bureau rusten en zuchtte diep. ‘Toen Lou nog optrad in de revue was ik een groot bewonderaar van haar,’ begon hij. ‘Ik probeerde zo vaak als ik kon de revue te zien. Soms wel drie keer in de week.’

‘Dat zal u een behoorlijke duit hebben gekost,’ onderbrak De Cock hem.

Buitendam keek hem van opzij besmuikt aan. ‘Ik had een manier gevonden om stiekem naar binnen te glippen. Een jeugdzonde, ik geef het toe. Ik hoop dat dit onder ons kan blijven.’

De Cock onderdrukte een glimlach en beloofde plechtig de bekentenis voor zich te houden. De commissaris vervolgde zijn verhaal. ‘Ik had Lou in mijn jeugdige onbezonnenheid een briefje geschreven dat ik haar fantastisch vond en zo, en op een dag nodigde ze mij uit! Achter het toneel, de coulissen, haar kleedkamer...’ Even dreef hij weg op de zoete herinnering, maar een kuchje van De Cock bracht hem weer terug bij het verhaal.

‘En, nou ja, kort en goed, ze heeft mij toen in de liefde ingewijd.’

Het was stil in de kamer. Buitendam was uitgesproken en De Cock was sprakeloos. De commissaris verbrak zelf de stilte.

‘Vandaar dat ik wil dat er zorgvuldig gekeken wordt en discreet!’

De Cock stond op.

‘Ik zal kijken wat ik kan doen.’ Hij liep naar de deur en draaide zich daar nog even om. ‘En dank dat u mij in vertrouwen hebt willen nemen.’

Buitendam wuifde in gedachten met de rug van zijn hand in de richting van de deur.

‘Eruit, De Cock, eruit.’

Lou Montaigne was in het oorlogsjaar 1940 in Amsterdam als Louise van den Bergh ter wereld gekomen. Haar Wikipedia-pagina, die Dick Vledder gretig tot zich had genomen, maakte gewag van een glanzende carrière als revuezangeres. De jaren zeventig en tachtig had ze grotendeels in Duitsland doorgebracht, waardoor ze in Nederland wat uit beeld was geraakt. Na de millenniumwisseling had ze een punt achter haar loopbaan gezet. Ze bewoonde een statig pand aan de Van Eeghenstraat, schuin tegenover een zijingav van het Vondelpark.

Vledder floot bewonderend toon hij omhoogkeek naar de gevel. ‘Wat een kast van een huis! Zoiets koop je niet van een politesalaris.’

De Cock klopte hem troostend op de schouder. ‘Je kunt altijd nog gaan zingen.’ Maar Dick Vledder wist heel goed dat daar zijn talent niet lag.

De grote deur met glimmend koperbeslag werd opengedaan door een grijze heer die zich voorstelde als ‘Dokter Frost’.

‘De Cock, met ceooceekaa. En dit is mijn collega Vledder,’ antwoordde de oude rechercheur terwijl hij zijn hoedje lichtte.

De arts liet hen binnen en via de tochtdeuren, die met prachtig bewerkt glas waren ingelegd, kwamen ze in de majestueuze hal. Aan de hoge muren hingen foto’s van een jonge vrouw in een kleurrijke wolk van veren, en ingelijste affiches uit de tijd van de revue.

Het Leven Lacht Je Toe!, een revue uit 1964 waarin Lou Montaigne ongetwijfeld de show stal.

De marmeren hal gaf toegang tot de diverse vertrekken en links in de hoek slingerde een grote eikenhouten trap naar boven. Halverwege de trap hing een stoeltjeslift. Onder aan de trap lag het levenloze lichaam van een vrouw, van wie De Cock aannam dat het Lou Montaigne was. Het lichaam lag voorover op

de grond en was gekleed in een blauwe peignoir met Chinese motieven. Haar hoofd stond in een onnatuurlijke hoek op haar schouders. Onder de grijze krullen zag De Cock een verkramppt gezicht waar het leven al een tijd geleden uit was vertrokken en dat in niets meer leek op het open en vrolijke gelaat van de jonge vrouw op de affiches.

De Cock zakte door zijn knieën en bestudeerde het gezicht van de dode oude diva. ‘U hebt haar zo aangetroffen?’ vroeg hij de dokter.

‘Ik werd gebeld door haar echtgenoot.’

De Cock keek over zijn schouder naar boven. ‘Was die niet bij haar weggelopen?’ vroeg hij.

De dokter schudde kordaat zijn hoofd. ‘Dat was Gerard, haar vorige man. Daarna is ze opnieuw getrouwd. Haar echtgenoot zit in de woonkamer.’ Hij wees met zijn duim over zijn schouder.

De Cock kwam met krakende knieën overeind. ‘Doodsoorzaak?’

De dokter keek neer op het lichaam van de vrouw. ‘Op het eerste gezicht een gebroken nek.’

De Cock knikte instemmend. ‘Toch wilde u de overlijdensverklaring niet tekenen.’

Vledder mengde zich in het gesprek. ‘Terwijl het appeltje-eitje is! Vrouw gaat omhoog met de traplift, wordt halverwege niet goed en valt uit het stoeltje van de trap af.’ Hij spreidde zijn handen alsof het bewijs voor de dood was geleverd.

Dokter Frost haalde zijn neus op.

‘Appeltje-eitje,’ herhaalde hij neerbuigend. ‘Ik heb haar vorige week nog helemaal onderzocht en er was niets met haar aan de hand. Lou was gewoon gezond. Alleen haar geheugen liet haar zo nu en dan in de steek.’

‘In dat geval was ze misschien even vergeten dat ze helemaal in orde was!’ merkte Vledder jolig op. Maar de dokter was niet gediend van zijn lollige praatjes en hij wendde zich nadrukkelijk tot De Cock.

‘Zolang ik geen goed zicht heb op de doodsoorzaak kan ik ook niet tekenen voor een natuurlijke dood. Want stel dat ze een toeval heeft gekregen, zo iets kan natuurlijk altijd gebeuren, had ze dan voldoende tijd en tegenwoordigheid van geest om de lift stil te zetten? En zo ja, was ze dan vervolgens met haar hoofd naar voren voorover de trap af gedoken?’ De dokter schudde pertinent zijn hoofd. ‘Ze was in dat geval hooguit onderuitgezakt, of half uit haar stoellift gegleden.’

De Cock liet het verhaal tot zich doordringen. ‘U denkt dat iemand haar uit de stoeltjeslift heeft geduwd?’

‘Of getrokken. Kijk.’ De dokter knielde bij de dode Louise en pakte haar linkerarm. Om de pols zat een leren bandje dat was bevestigd aan een wandelstok. ‘Ze was voortdurend die stok kwijt. Dus heb ik haar aanbevolen om hem met een bandje aan haar pols te bevestigen.’ Hij schoof het bandje iets omhoog en onthulde een donkere striem op haar pols. ‘Deze bloeduitstorting zat hier niet toen ik haar eergisteren onderzocht.’

De Cock begreep de suggestie. ‘U denkt dat ze bij haar stok is gepakt en uit haar lift is getrokken,’ zei hij.

De dokter kwam soepel overeind. ‘Die opmerking is aan u. Ik heb alleen mijn vraagtekens gezet.’

Op dat moment klonk er een zwoele stem in de gang die op melodieuze wijze een Duits nummer inzette: *Ich hab’ noch einen Koffer in Berlin...*

De Cock trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dietrich?’ vroeg hij.

Over het gezicht van de dokter trok een gelukzalige glimlach. ‘O nee, nee nee, dit is Lou. Dit zong ze tijdens een eerbetoon aan Marlene Dietrich in het Friedrichstadt Palast in Berlijn.’

‘Iemand heeft een plaatje opgezet,’ concludeerde Vledder pienter.

Dokter Frost onderschreef die mening.

‘Dat zal haar echtgenoot zijn geweest. Die heeft me gebeld toen hij Lou onder aan de trap had aangetroffen. Totaal over zijn toeren, ik heb hem iets kalmerends gegeven.’

De Cock pakte de dokter bij zijn elleboog en oefende lichte

dwang uit. ‘Misschien moet u even naar hem toe en vragen of de muzikier iets zachter kan. Wij komen zo.’

De dokter liep naar de deur, maar voor hij de kamer binnen ging draaide hij zich om. ‘Ik moet u vragen om uw onderzoek nauwgezet te doen. Ik heb Buitendam niet voor niets gebeld. De waarheid moet boven tafel komen. Lou was het waard.’

Hij wilde zich weer omdraaien, maar De Cock had nog een vraag.

‘Hoe was uw relatie met... Lou?’

‘Goed,’ was het simpele antwoord.

‘Hoe goed?’

De dokter sloeg zijn ogen neer. ‘Het is al lang geleden, maar... zij heeft mij ingewijd in de liefde.’ En met een korte, droge snik verdween hij in de kamer.

Vledder keek zijn chef met grote ogen aan. ‘Hoorde ik goed wat ik net heb gehoord?’

De grijze rechercheur grijnsde vergenoegd. ‘Ja ja, dat heb je goed gehoord.’ Zijn blik gleed naar het lichaam van de ontzielde vrouw aan de voet van de trap.

‘Wat denk je? Heeft zij zelf die stoeltjeslift halverwege stilgezet?’

Vledder liep de trap op en stopte bij de lift. ‘Zie jij beneden een bedieningspaneel?’

De Cock keek om zich heen en schudde het hoofd. ‘Nee.’

Vledder maakte een gebaar. ‘Dan zie ik geen andere mogelijkheid.’

‘Tenzij de stoel er vanzelf mee ophield. Een storing?’

Vledder overwoog de mogelijkheid en ging in de stoel zitten. Hij drukte op een knop op de leuning van de stoel, die zich schokkerig in beweging zette. Vledder drukte op de rode knop en de stoel hing stil.

‘Misschien was de stroom tijdelijk uitgevallen,’ opperde De Cock nog.

Vledder zakte onderuit in de stoel. ‘Dat kunnen we natrekken.’ Hij probeerde uit de stoel te schuiven en zo de trap te bereiken,

maar dat viel nog niet mee. ‘Hier val je niet zomaar uit. Die dokter zou best eens gelijk kunnen hebben,’ concludeerde hij.

De Cock wenkte hem. ‘Kom maar naar beneden, Dick, en kijk een beetje uit. Straks kom je nog naast deze mevrouw te liggen!’ Hij keek om zich heen in de hal en vroeg zich af wat zich hier had afgespeeld. En of er zich überhaupt wel iets had afgespeeld.

‘Laten we de weduwnaar maar eens ondervragen.’

Vledder schoof lenig naar voren en wipte uit de stoel. In drie, vier grote stappen kwam hij de trap weer de trap af. ‘Het zal mij benieuwen!’

Op dat moment stak iemand een sleutel in het slot van de buitendeur.

Lees verder in *De Cock en de dode diva*.